

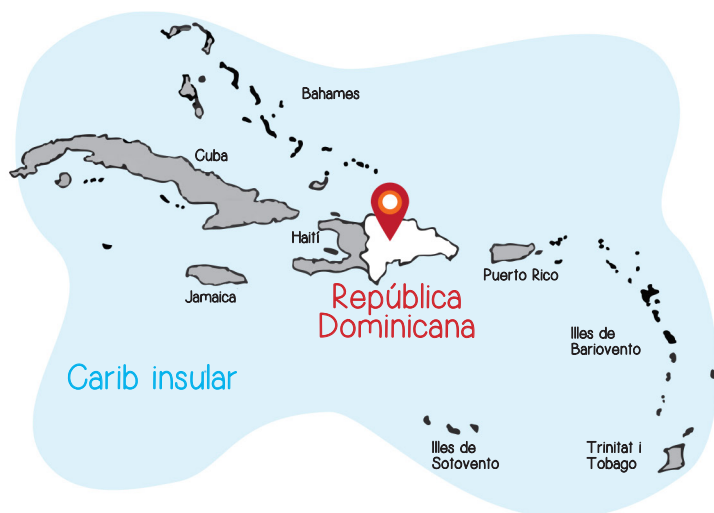
Vives en els nostres cors

Totes les històries que he sentit sobre elles expliquen que demostraven una gran alegria de viure i d'extreure el millor de cada cosa.

Orgulloses de pertànyer al seu país i involucrades en tot el que hi passava, s'assemblaven molt en alguns aspectes i es diferenciaven molt en altres.

La **Patria** era la més gran, exemplar, molt curosa i sempre solidària amb les seves germanes.

La **María Teresa**, la més petita, tenia una memòria extraordinària, era molt curiosa, perseguia allò que volia i era força ferma i determinada.

La **Minerva** destacava per la seva intel·ligència. Tenia un temperament molt artístic, va fer un jardí, i li agradava molt la gent.

La meva àvia, que amb prou feines sabia llegir i escriure, i el meu avi, que era descendent d'un mestre espanyol, donaven molta importància a l'estudi.

A l'escola, la Minerva va conèixer una nena a qui Trujillo havia assassinat la família. Aquesta nena va influir molt en la seva conscienciació i en el sentiment antitrujillista que va tenir des de ben jove.

La Minerva sempre anava de cara i s'enfrontava a qui calia quan era necessari. La seva mare deia que la Minerva buscava el perill i, per això, no la deixava anar a festes, amb la voluntat d'evitar el que podia passar i el que, de fet, acabaria passant.*

* Primer enfrontament polític amb Trujillo (1949)

Després de la festa, no només se la van endur a ella, sinó també a tots els seus amics més propers.

La Minerva, a més de ser la ideòloga de la creació del Moviment Revolucionari 14 de Juny contra una dictadura que va durar 31 anys, destacava per la seva capacitat organitzativa i d'estratega. Quan van decidir que havien de posar-se un nom, la Minerva va triar per a ella el de Mariposa. Quan s'hi va incorporar la Maria Teresa, li van posar Mariposa 2.

La Patria era la germana amb qui sempre es podia comptar. De fet, va morir amb les seves germanes per acompanyar-les en aquell viatge del 25 de novembre, tot i que el seu marit no estava pres a Puerto Plata, però ella hi va anar malgrat l'oposició de la meua àvia.

Ara, aquesta data es commemora oficialment en molts països, però quan jo era petita els que ho feien eren perseguits. Cada 25 de novembre anàvem caminant fins al cementiri per portar flors a la seva tomba i sempre hi acabava havent problemes.

L'any 1981, a la primera Trobada Feminista Llatinoamericana i del Carib, celebrada a Bogotá, es va triar aquesta data per denunciar la violència envers les dones en record seu.

Malgrat l'assassinat brutal de les germanes, el tirà no va sortir-se amb la seva, ja que elles continuen vives en els nostres cors; són un referent de la lluita per la llibertat i pels drets a escala universal.

Durant els anys en què vaig ser legisladora, quan havia de prendre una decisió important, em preguntava «Què faria la Minerva Mirabal en aquesta situació?».

Visc el seu llegat com un gran compromís. Van ser un exemple etern d'amor i integritat, un exemple que ens ha de servir d'esperó per involucrar-nos; les lluites continuen en vigor.

Minou Tavárez Mirabal, 12 d'octubre de 2020.

Minou Tavárez Mirabal és una filòloga, professora i política dominicana, que ha estat diputada al Congrés de la República Dominicana i viceministra de Relacions Exteriors. És filla de Minerva Mirabal i Manolo Tavárez.

Aquesta publicació ha estat finançada per l'Ajuntament de Barcelona. La primera edició es va editar amb la col·laboració de l'Agència Espanyola de Cooperació (AECID). El seu contingut és responsabilitat exclusiva d'InteRed i no reflecteix, necessàriament, l'opinió dels finançadors.

Il·lustracions:
Lorena Espinoza Peña

Diagramació català:
Rosy Botero

Edita:

InteRed
per una educació transformadora

Amb el finançament de:

Ajuntament de
Barcelona

